

■ VK granskar: Umeå universitet

Universitetsledningen trycker på att det är viktigt att anställda och studenter anmäler upplevda missförhållanden, men de som har anmält tycker inte att situationen blivit bättre efter att de anmält.

är helt inkompetenta på något sätt.

I samband med VK:s granskning av sexuella trakasserier på arbetsplatser i våras och även i samband med den här granskningen av Umeå universitet har rektor Hans Adolfsson gått ut och sagt att det är viktigt att den som känner sig utsatt för sexuella trakasserier anmäler det så att universitetet kan starta en utredning.

Kvinnan som nu sitter i samma lokaler som den man som hon anmälde ställer sig frågande till varför rektor tycker att det är så viktigt att man anmäler.

– Om man tittar på resultatet av alla utredningar så ser man ju att utredningarna inte leder till någonting, så vad får man ut av att anmäla? Blir det bättre för universitetet, den som anmäler eller den som blivit anmäld? Jag tror inte det faktiskt. Jag kan inte se vad det skulle komma för gott ut av att anmäla.

Kvinnan säger också att hon tycker att det är märkligt att universitetet vill att den som känner sig utsatt ska anmäla för att juristerna ska kunna utreda om det har varit fråga om ett lagbrott. Kvinnan menar att även om det inte rört sig om sexuella trakasserier enligt lagens mening kan det fortfarande ha varit fråga om ett arbetsmiljöproblem.

– Man kan ju inte påstå att ett

beteende inte har skapat problem bara för att det inte är ett lagbrott.

När VK när mannen vill han inte kommentera vad han tycker om de åtgärder som vidtagits efter utredningen, men i ett mejl skriver han att han är nöjd med det stöd som arbetsgivaren gett. Vidare skriver han att det är lokalbrist på hans institution, samtidigt fanns det ett ledigt rum där han nu sitter och han erbjöd sig att ta det.

– Jag sitter på en helt annan våning, långt ifrån alla andra, ensam, men jag trivs med det, skriver mannen.

Du sitter då kvar i samma lokaler som den kvinna som gjorde anmälan, hur känns det?

– Givetvis inte bra, men jag sitter som sagt långt ifrån och har inga kontakter överhuvudtaget med personen.

När VK kontaktar mannens närmaste chef får vi flera förklaringar till varför mannen inte sitter på den institution där han har sin anställning.

– Han har fortfarande mycket med den gamla institutionen att göra, bland annat fick han medel till ett forskningsprojekt innan han slutade där och det forskningsprojektet ska pågå nästa år, det är en förklaring till varför det känns rimligt att han sitter där, säger mannens närmaste chef.

Har han inte mer att göra på den institution som han tillhör?

– Inte under nästa år. Jag

skulle säga att 80 procent av hans arbetstid kommer att gå till det här forskningsprojektet. Dessutom jobbar våra institutioner nära varandra och vi har ibland personal som sitter i varandras lokaler, så det är inte jättekonstigt att någon som är anställd hos oss sitter där, men jag förstår ändå din fråga utifrån arbetsmiljöaspekten.

Mannens närmaste chef ger ytterligare en förklaring till varför mannen sitter kvar i lokalerna på en institution som han inte längre tillhör.

– Vi har många korridorer, men inga lediga rum. Men vi skulle absolut kunna lösa det om det skulle behövas.

Kvinnorna som anmält mannen kanske tycker att det är jobbigt att han sitter kvar i lokalerna då han inte längre tillhör institutionen?

– Ja, det har jag full förståelse för.

Har ni frågat dem vad de tycker?

– Jag är lite på sidlinjen här, då kvinnan som anmälde honom inte är anställd under mig så vet jag inte vad som sagts. Men jag tänker att de vid den institutionen har en dialog om arbetsmiljön och hur saker uppfattas.

Har du haft en dialog med mannen om var han vill sitta?

– Jag har frågat honom om vart han vill sitta och då tyckte han att det skulle bli enklare om han sitter kvar där.

Kvinnans närmaste chef skriver i ett mejlsvar till VK att en uppenbar arbetsmiljöåtgärd som vidtagits efter utredningen är att mannens chefsuppdrag har avslutats. Chefen svarar också att hen har funderat över arbetsmiljöaspekten att mannen är kvar hos dem och att det här är något som har diskuterats med kvinnan som anmälde.

När VK gör en intervju med rektor Hans Adolfsson har han med sig Chatarina Larson, enhetschef och universitetsjurist vid universitetsledningens kansli, personalchef Lars Nordlander och vice rektor Heidi Hansson. De gör klart för oss att de inte kommenterar enskilda ärenden med hänsyn till de inblandades integritet. Lars Nordlander väljer däremot att kommentera hur universitetet jobbar med den här typen av ärenden.

– Det är närmaste chefen som har arbetsmiljöansvaret och vi i ledningen har ett stort förtroende för våra chefer i deras arbete med de här frågorna. Samtliga personer i de här fallen är ju anställda hos oss och vi har samma skyldighet mot alla, så där jobbar vi nära verksamheterna för att försöka skapa förutsättningar för arbetsmiljön. Arbetsmiljöåtgärderna ser väldigt olika ut beroende på situation och ärende, säger han och fortsätter:

– Vid komplicerade ärenden har vi också hjälp av vår företagshälsovård och de fackliga aktörerna, så det finns ju flera aktörer förutom arbetsgi-

varen med här. Vi jobbar ihop för bästa möjliga lösning, och det mesta sker på den nära lokala nivån där personerna är anställda, där man också känner personerna bäst och vet vad som är den bästa lösningen för verksamheten.

I det här fallet upplever inte kvinnorna att ni lyssnat av dem, vad de tycker skulle vara bra lösningar. Anser ni att ni lyssnat av alla parter?

– Vi är helt trygga med att våra chefer, tillsammans med det stöd de får från personalenheten, från HR, från företagshälsovård och de fackliga parterna är inblandade och jobbar på ett helhetsperspektiv i de här frågorna. Det är oerhört viktigt och det är jag helt övertygad om att man gör i samtliga fall.

Universitetsjurist Chatarina Larson inflikar att universitetet ur en juridisk synvinkel har skyldighet att hantera den arbetsmiljömässiga situationen även om ett ärende inte visar sig vara sextrakasserier i lagens mening.

– Vi vidtar arbetsmiljöåtgärder som kanske inte syns och som kanske inte alla på institutionen är medvetna om, men det är också viktigt. Det kan vi aldrig gå ut med, vi kan aldrig prata om det och det märks inte bland övriga medarbetare, men det pågår. Den typen av arbete pågår i jättestor utsträckning, säger hon.

**EVELINA LINDFORS
ELIN TURBORN
JOSEFIN ISAKSSON**